

7 Ιουνίου 2017

Τα αδέρφια μας θα είναι πάντα το άλλο μας μισό

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Οι καρδιές μας έμαθαν να χτυπούν στην ίδια κοιλίτσα, ταυτόχρονα ή με διαφορά χρόνων, σε εκείνο το σώμα που φιλοξένησε το θαύμα της ζωής. Κι ήρθαμε στον κόσμο αυτό τόσο όμοιοι και τόσο διαφορετικοί, μα πάνω απ' όλα τόσο ενωμένοι. Είτε μαζί σε εκείνα τα μικρά καλαθάκια να ανταλλάζουμε ακαταλαβίστικες κουβεντούλες, είτε ο ένας, ο μεγάλος, έξω απ' την κούνια να προσπαθεί να καταλάβει τι είναι αυτό το τοσοδούλικο πραγματάκι, κι ο άλλος, ο μικρός, να πρωτοκοιτάζει τον ολοκαίνουργιο κόσμο που ξεδιπλώνεται γύρω του, ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε για πάντα ένα.

Γιατί τα αδέρφια μας είναι το άλλο μας μισό. Είναι κομμάτι απ' το σώμα μας. Είναι κομμάτι του ίδιου έρωτα, της ίδιας αγάπης εκείνων των δύο ανθρώπων που ήθελαν από ζευγάρι να γίνουν οικογένεια. Κι αν αυτό εξελίχθηκε ιδανικά στο πέρασμα των χρόνων ή αν ήρθαν αναπόφευκτες δυσκολίες με εξίσου αναπόφευκτες συνέπειες, τα αδέρφια μας είναι δεσμός που δε σπάει, είναι δεσμός βιολογικός.

Μεγαλώσαμε μαζί. Ανακαλύψαμε τη ζωή μαζί. Κάναμε τις ίδιες σκανταλιές ή τις αποφύγαμε όταν είδαμε πόσο αυστηρά τιμωρήθηκε εκείνος που τις έκανε πρώτος, είπαμε τα ίδια αθώα ή και λίγο σοβαρά ψεματάκια, κρατήσαμε κοινά μυστικά ή μάθαμε να τα κρατάμε αφού πρώτα «καρφώσαμε» μερικά και μετά μας έπνιξαν οι τύψεις, υποκριθήκαμε μαζί τους κοιμισμένους για να αποφύγουμε τις φωνές της μαμάς, μοιραστήκαμε τα ίδια παιχνίδια με τη θέλησή μας ή αναγκαστικά,

τσακωθήκαμε, βάλουμε τα κλάματα, εκείνα τα αληθινά ή εκείνα τα συμφεροντολογικά, κάπου κάπου ζηλέψαμε, αλλά και πόσες φορές κάναμε κάτι τρελό απλά για να γελάσει ο άλλος.

Μεγαλώνοντας γίναμε ο ένας το άλλοθι του άλλου στα πρώτα μας φλερτ, όταν είπαμε πως θα βγούμε μαζί και χωριστήκαμε στη γωνία του δρόμου, οργανώσαμε μαζί τα σκονάκια μας, είπαμε σοβαρότερα ψέματα, μαλώσαμε λίγο περισσότερο τότε με τα εφηβικά αλλόκοτα νεύρα, αλλά νοιαστήκαμε περισσότερο γιατί τότε αρχίσαμε να καταλαβαίνουμε τι σημαίνει να έχουμε ο ένας τον άλλο. Γιατί τότε συνειδητοποιήσαμε πόση ασφάλεια μας παρείχε απλά και μόνο η σκέψη ότι σε όλα είμαστε μαζί.

Και κάπου εκεί, στις πρώτες σημαντικές ατυχίες, ξαγρυπνήσαμε ακούγοντας τον άλλον να κλαίει ή να στριφογυρνάει ανήσυχος στο κρεβάτι του, περάσαμε βράδια ολόκληρα να του δίνουμε συμβουλές και σε καμία περίπτωση δε σκεφτήκαμε ποτέ πως γίνεται να τον αφήσουμε να υποφέρει. Το πρόβλημα του ενός ήταν αυτόματα πρόβλημα και του άλλου. Τρέξαμε πίσω τους όταν άνοιξαν την πόρτα νευριασμένοι γιατί πνίγονταν, τους μαζέψαμε από αλλόκοτα ξενύχτια και καταστροφικά μεθύσια, μοιρολογήσαμε μαζί εκείνους τους ατυχείς έρωτες. Πέσαμε και σηκωθήκαμε μαζί.

Τους ευχαριστούμε που υπάρχουν. Γιατί χάρη στον ερχομό τους γίναμε καλύτεροι άνθρωποι και χάρη στην ύπαρξή τους γίναμε πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι. Δε συγκρίνεται η ευτυχία του να τα έχεις όλα δικά σου με την ευτυχία εκείνου που μοιράζεται με αγάπη το ένα του. Δε συγκρίνεται η ευτυχία του να μιλάς πάντα με το «εγώ» με την ευτυχία εκείνου που αντιλαμβάνεται πως η μοναξιά είναι μια και για πάντα ηττημένη από το «εμείς».

Τους ευχαριστούμε που είναι εδώ. Γιατί όσες φορές κι αν τσακωθήκαμε για το αυτοκίνητο του μπαμπά, τις καλύτερες βόλτες τις κάνουμε πάντα μαζί. Όσες φορές κι αν διαφωνήσαμε για το αγαπημένο μας φόρεμα, τα καλύτερα ξενύχτια τα κάναμε μαζί φορώντας από ένα ξεφτισμένο μπλουτζίν. Γιατί για εκείνους και μόνο έχουμε φυλάξει τις πιο ανείπωτες αλλά και πιο ουσιαστικές «συγγνώμες». Γιατί για εκείνους και μόνο αν μπορούσαμε να γυρίσουμε το χρόνο πίσω θα ρίχναμε περισσότερο τον εγωισμό μας.

Ζωή που δε μοιράζεται είναι ζωή κλεμμένη, έγραψε ο Σπανουδάκης. Μόνο που εμάς η ζωή μας είναι πολύ καλά ασφαλισμένη, γιατί από πάντα τη μοιραζόμαστε με τα καλύτερα αδέρφια του κόσμου. Αυτά που όσες φορές κι αν πέρασε απ' το μυαλό μας, στην πραγματικότητα ποτέ δε θα αλλάζαμε με κανένα άλλο!

Γράφει η Εβίτα Λυκούδη

Πηγή: [newsitamea.gr](https://www.newsitamea.gr)